

افغانستان (فهرست نظارت ردیف ۲)

دولت افغانستان حداقل معیارهای حذف قاچاق را به طور کامل بجا نه آورده است، با آنهم برای این امر تلاش های قابل ملاحظه به خرج می دهد. دولت در مقایسه با زمان گزارشهای قبلی، تلاش های زیادی را تبارز داده است، این تلاشها شامل تحقیقات در مورد شماری از ادعاها در ارتباط با دست داشتن مقام ها در قاچاق، تشکیل پنج واحد محافظت اطفال به منظور جلوگیری از استخدام اطفال در پولیس ملی افغان، و همکاری با یک سازمان بین المللی برای نهایی سازی و نشر معیار طرز العمل های اجرایی برای تثبیت هویت قربانیان و راجع نمودن آنها به مواظبت بود. با آنهم، دولت در مقایسه با مدت گزارشدهی قبلی، به صورت عمومی، تلاشهای بیشتری نشان نداد. نیروهای امنیتی افغان به استخدام و استفاده غیرقانونی از اطفال و در معافیت به بهره کشی از پسرها در بچه بازی ادامه دادند. به استناد گزارشها، منسوبین اردوی ملی افغان و پولیس محلی افغان بچه ها را به ویژه برای بچه بازی ضمن فریفتن آنها با وعده غذا و پولیس، استخدام می نمودند. مقام ها به عوض راه اندازی تحقیقات جرمی، اکثریت دوسیه های قاچاق را به میانگیری راجع می نمودند و قربانیان قاچاق جنسی را به خاطر «جرایم اخلاقی» مجازات می نمودند. قربانیان قاچاق جنسی گزارش دادند که سارنوالان و قاضی ها ضمن تحقیق دوسیه های آنها از آنان تقاضای جنسی می کردند. مقام ها قاچاق انسان (ترافیک) را با قاچاق تلفیق می نمودند، با اطمینان قربانیان قاچاق را تثبیت نمی توانستند، و برای تقریباً تمام موارد کمک با قربانیان بر سازمان های غیر دولتی و کمک کنندگان خارجی اتکا می ورزیدند. بنابراین، افغانستان به ردیف ۲ فهرست نظارت نزول کرد.

سفارشات مقدم:

- استخدام و استفاده غیرقانونی از اطفال از سوی نیروهای امنیتی افغانستان را توقف دهید، و حمایت کافی برای حفاظت و ادغام مجدد اطفال خلع سلاح شده فراهم کنید.
- یک دستور العمل را به منسوبین انفاذ قانون صادر نمایید تا به شمول بچه بازی موارد قاچاق انسان را به شکل جرمی تحقیق کنند.
- تحقیقات و پیگیری جرمی قاچاق را افزایش دهید – به ویژه از مقام های انفاذ قانون و اردو که بر آنها ادعای دست داشتن در قاچاق می شود – و مرتکبین را به اندازه کافی محکوم کنید.
- حمایت از گروه های مسلح دولتی که اطفال را استخدام و از آنها استفاده می کنند را توقف دهید.
- مجازات قربانیانی که بالاثرفشار قاچاقبران مجبور به ارتکاب اعمال غیرقانونی به شمول «جرایم اخلاقی» می شوند را توقف دهید.
- آموزش مقام های قضایی در مورد مندرجات مبارزه با قاچاق در قانون جدید جزا، ممنوعیت حل دوسیه های قاچاق ذریعه میانگیری بر استناد قانون ۲۰۰۹ محو خشونت بر ضد زنان، را به صورت قابل ملاحظه افزایش دهید، و اطمینان حاصل نمایید که قضات به اندازه کافی نسخه های قانون جزا را در اختیار دارند.

- آموزش های گسترده در ارتباط با معیار طرز العمل اجرایی برای تثبیت هویت قربانیان و راجع ساختن آنها به خدمات را نشر و تطبیق نماید.
- ظرفیت انفاذ قانون برای رسیدگی به قاچاق به شمول افزایش ارائه آموزش و منابع به واحدهای ولایتی مبارزه با قاچاق/ترافیک وزارت امور داخله را تقویت نماید.
- برای خانه های امن و خدمات برای قربانیان، به شمول قربانیان ذکور، منابع فراهم نماید.
- فصل پنجم قانون جزا را تعدیل کنید تا مطابق با مجازات برای دیگر انواع قاچاق، مجازات برای بچه بازی نیز تشدید یابد.
- آگاهی به سطح محلی در مورد قاچاق را افزایش دهید به شمول تعریف، انفاذ قانون و موجودیت خدمات اجتماعی، و تلاش های جلوگیری در محلات.
- اطمینان دهید که تمام وزارتخانه ها از کمیسیون عالی برای مبارزه با جرایم اختطاف و قاچاق انسان و کمیته فرعی آن حمایت می کنند و به تلاش های جمع آوری آمار کمک می کنند.

پیگرد قانونی

حکومت برای انفاذ قانون تلاش های حد اقل اش را انجام میدهد. پیگیری مقامات شریک در جرم نادیده گرفته شده و همچنان قاچاقبران بدون کیفر جزایی به کار هایشان ادامه میدهند.

در جنوری ۲۰۱۷، دولت قانون مبارزه با جرایم قاچاق انسان و مهاجرین را وضع کرد که بر اساس آن هر نوع قاچاق انسانی، جنسی، قاچاق کارگر و بچه بازی را ممنوع قرار می دهد.

این قانون جزا حبس پنج و هشت سال را پیش بینی نموده است. این جزا ها به حد کافی شدید اند اما در عرصه قاچاق جنسی، مانند جرایم سنگین جزا های شدید تری پیش بینی نموده است. عوامل بدتر، حد اکثر جزا را به ۱۰ الی ۱۵ سال افزایش داده است. همچنان در صورتیکه جنگ مسلحانه منجر به قتل فرد گردد، جزای مرگ تطبیق گردیده میتواند. ماده ۵۱۰ قانون جدید جزا در سال ۲۰۱۸ قاچاق جنسی، قاچاق کارگر و همچنان بچه بازی را جرم خوانده است. ماده ۵۱۱ جزای حبس ۵ الی ۱۰ سال برای قاچاق مردان و ۱۰ الی ۱۶ سال برای قاچاق زنان و اطفال و بچه بازی پیش بینی نموده است. این جزا ها به حد کافی شدید اند اما در عرصه قاچاق جنسی برابر با جرایم سنگین مانند تجاوز جنسی، جزاهای شدید تری را پیش بینی نموده است. ماده ۵۱۲ عوامل بدتر را خلاصه نموده و همچنان افزایش مجازات حبس را به ۱۶ الی ۲۰ برای قاچاق جنسی و تحمیل جنگ مسلحانه پیش بینی نموده است. این قانون همچنان در صورتیکه فرد قربانی جنگ شود، حبس ۲۰ الی ۳۰ سال را پیش بینی مینماید. قانون جزای ۲۰۱۸ مشخصا جرایم بچه بازی و قاچاق را ممنوع خوانده است. این قانون همچنان حد اقل جزا را برای جرایم بچه بازی و جرایمی که در ماده ۵۱۰ ذکر گردیده است، پیش بینی مینماید. اکثر این جزا ها به حد کافی شدید نبوده و همچنان با جزا های که برای جرایم سنگین مانند تجاوز جنسی پیش بینی شده اند متناسب نیستند. حکومت همچنان از قانون ۲۰۰۹ منع خشونت علیه زنان (EVAW) برای پیگیری قاچاقبران جنسی استفاده مینمود.

سازمان ها غیر دولتی (NGOs) از عدم انفاذ قوانین قاچاق به شکل کافی، ابراز نگرانی میکنند. آنها میگویند کمبود منابع و همچنان عدم قاطعیت دولت در این مورد نتوانسته است مجرمین قاچاق را به کیفر اعمال شان برسانند. نبود سیستم قضایی قوی دسترسی زنان قربانی قاچاق را متاثر ساخته است.

در مناطق دوردستی که سران اقوام به منازعات مدنی و جرایم رسیدگی میکنند، اکثر قضایای قاچاق جنسی را غیر اخلاقی خوانده و مورد جزا خوانده اند. در مناطق شهری اگر قضات یا سارنوالان تشخیص دهند که قوانین موضوعه اعمال نگردیده است یا اگر از قوانین موضوعه آگاه نباشند در این صورت قوانین عرفی را اعمال میکنند. این در حالی است که قانون منع خشونت علیه زنان (EVAW) صریحا وساطت یا میانجیگری را منع نموده است. همچنان سایر قوانین افغانستان وساطت یا میانجیگری را در قضایای جرمی اجازه نمیدهد اما در بعضی حالات پولیس و قضات قربانیان قاچاق را به وساطت ترغیب نموده اند.

حکومت اسناد همه جانبه تلاش برای انفاذ قوانین منع قاچاق را ارایه ننموده است. این در حالیست که بعضی وزارت خانه ها حکومت بعضی اسناد را ارایه نموده اند اما آمار و ارقام این اسناد در بعضی جاها با یکدیگر تضاد دارند؛ بناء مقایسه آن با سال های گذشته دشوار میباشد. این اسناد در تحقیقاتی قبلی نشان میدهد که شامل ۱۳۸ قضیه قاچاقبران، ۶۴ افراد مشکوک و ۳۴ تن متهم به قاچاق تحت قانون منع قاچاق و منع خشونت علیه زنان مورد پیگرد قرار دارند؛ همچنان از جمله ۴ تن کسانی هستند که اقدام به قاچاق نموده بودند. در تحقیقات انجام شده ۱۳ قضیه ی بچه بازی که از سوی افسران اردوی ملی افغانستان (ANA) انجام شده بود، نیز شامل بود این تحقیقات همچنان شامل یک قضیه ی بود که گزارش نشده است. مقامات نظامی یک مجرم را به چهار ماه زندان محکوم کرد. اما حکومت تحقیقات ۱۲ قضیه بچه بازی دیگر را ارایه ننموده است.

مقامات قوه قضایه و انفاذ قانون تا حال هم از قاچاق برداشت محدود دارند. حال آنکه قانون ۲۰۱۷ واژه های متفاوتی را برای قاچاق و ترافیک به زبان دری استفاده نموده است. اما در گذشته فقط یک واژه برای هر دوی آن استفاده میشد. با وجود برنامه های آموزشی، تفکیک این دو واژه برای مقامات به خصوص در سطح محلی و ولایتی آسان نبوده است. وزارت امور داخله (MOI) برای جلوگیری از قاچاق واحدهای را تشکیل داده است که در ۳۴ ولایات افغانستان فعالیت دارند. ریاست امنیت ملی و پولیس سرحدی افغانستان همچنان ماموریت های را برای جلوگیری قاچاق انسانی انجام میدهند. پولیس سرحدی افغانستان با وجودیکه نقش کلیدی در قضیه های فرامرزی قاچاق دارد، تا حال در رابطه به قاچاق آموزش ندیده اند.

در جریان گزارش دهی، حکومت و انترپول یک واحد اضافی را به کمک مالی تمویل کننده گان بین المللی بنام مبارزه با قاچاق در داخل وزارت داخله تشکیل دادند. این واحد دارای قلمرو قضایی به سطح ملی میباشد. مقامات میگویند که منابع، کارمندان و دانش قاچاق در تمام این واحد نا کافی بود. در سال ۲۰۱۸، سازمان های غیر دولتی با همکاری حکومت ۹۱ ورکشاپ ارتقاع ظرفیت در امر قاچاق را برای مقامات دولتی، جامعه مدنی، ۱۸۵۰ کارمندان دولتی و رهبران مذهبی و حقوق دانان کشور دایر نمودند.

بی باکی گسترده نسبت به قانون و همچنان معافیت برای قاچاق تا حال نگران کننده است. با وجودیکه بعضی تحقیقات به ابتکار دولت در امر بچه بازی انجام شده و یک مجرم نیز محکوم شده است؛ با آنهم دولت نتوانسته است به شکل مسلسل و موثر مقامات دولتی را برای این جرم پیگیری نماید. طبق گزارش ها، نیرو های امنیت ملی بخصوص پولیس ملی افغانستان و پولیس محلی افغانستان در تمام ولایات کشور متهم به بچه بازی اند. گزارش سازمان های غیر دولتی نشان میدهد که نیرو های امنیت ملی و همچنان بعضی ملیشه ها که احتمالاً به صورت مستقیم از دولت کمک های مالی دریافت میکنند، بچه ها را به هدف بچه بازی نگهداری میکنند. طبق گزارش ها، در بعضی حالات مقامات امنیت ملی با وعده های غذایی و پولی بچه ها را اغوا و به بچه بازی وادار میکنند.

با وجود این گزارش های موثق، حکومت برای بررسی قضایای متهمین و همچنان دستگیری مجرمین اقدام نکرده است. ناظرین میگویند؛ افرادی که در بچه بازی دست دارند، با ارائه رشوه یا با استفاده از واسطه با مقام های انفاذ قانون، سارنوالان یا قضات از پیگرد قانونی رهایی می یابند.

در جریان گزارش ها، یک سازمان بین المللی مجموعاً ۱۰ قضیه جرمی مرتبط به پولیس ملی افغان و پولیس محلی افغانستان که شامل سه قضیه بچه بازی و سه دعوی موثق میباشد را گزارش داده اند. اما تا ختم این گزارش ها پولیس هیچ یک از این متهمین را بازداشت ننموده بود.

در فبروری ۲۰۱۷، یک قومندان پولیس ولسوالی و شش منسوب نیروهای امنیتی به اتهام اشتراک در یک گردهمایی بچه بازی بازداشت شدند؛ این فرمانده پولیس در اوایل ۲۰۱۸ از سمت اش برکنار گردید.

اما تحقیقات تا ختم گزارشات به حالت خود مانده بود. یکی از مقامات صحت عامه که تحقیقات طب عدلی را انجام میدهد میگوید که از سوی متهمین تهدید شده تا گزارشات سوء استفاده به شمول قضیه های بچه بازی را تصدیق نکند.

سازمان ملل تایید نمود که استفاده از اطفال در نقش های جنگی و غیرجنگی از سوی دولت ادامه داشت، به شمول ۲ مورد استخدام از سوی پولیس ملی افغانستان، ۵ مورد از سوی پولیس محلی افغانستان و یک مورد از سوی اردوی ملی افغانستان. در میان عساکر اردوی ملی اطفال ۱۳ ساله نیز وجود داشته که کشته، زخمی یا توسط طالبان دستگیر شده اند. طبق گزارش ها جنگجویان که از طرف دولت مستقیماً حمایت میشدند عساکر نوجوان را مخصوصاً در نقش های غیر جنگی استخدام نموده اند. بعضی مقامات به پذیرفتن رشوه اسناد را ارایه میکردند که سن این نوجوانان را حد اقل ۱۸ سال نشان داده باشد.

بعضی قضات و سارنوالان از بیشتر زنانی که قربانی قاچاق شده بودند در جریان بررسی قضیه شان تقاضای جنسی کرده بودند. در جریان گزارشات، یک مقام مذهبی نیز یک زنی قربانی قاچاق جنسی که برای دعا نزد وی رفته بود، را وادار به مقاربت جنسی نموده بود. یک افسر پولیس متهم به فراهم سازی امکانات قاچاق جنسی و یک افسر دیگر متهم به تقاضای جنسی از قربانیان قاچاق اند. مقامات هر یک این افسران را بازداشت نموده است. سازمان ملل همچنان تایید نمود که در سال ۲۰۱۶، یک مورد استخدام و استفاده از طفل از سوی قیام کنندگان مردمی در بغلان، که یک گروه تحت حمایت دولت است، وجود داشت. ناظرین گزارش دادند که شماری از مقام ها با گرفتن رشوه برای بچه ها اسناد هویت تهیه کردند تا عمر آنها را بیشتر از ۱۸ سال نشان دهند.

حمایت

دولت برای حمایت قربانیان به تلاش های ناکافی ادامه داد. دولت آمار همه جانبه تثبیت هویت و همکاری به قربانیان را جمع آوری ننموده است. با آنهم، کمیسیون عالی در سال ۲۰۱۸ گزارشی را ارایه نمود که در آن ۴۳۴ تن قربانیان قاچاق شناسایی گردیده بود. تعداد این قربانیان در سال ۲۰۱۷ به ۴۷۶ تن میرسید؛ سازمان های غیر دولتی از موثق بودن این آمار نگران اند. در جریان گزارشات دولت از راه ها سیستماتیک برای شناسایی قربانیان قاچاق استفاده نکرد. و اکثر مقامات دولتی نتوانستند قربانیان قاچاق را شناسایی یا کمک کنند. کمیسیون عالی با همکاری یک سازمان بین

المللی رهنمود آموزشی شناسایی قربانیان قاچاق را برای مقامات انفاذ قانون، سازمان های غیر دولتی و سران جامعه چاپ نمود. کمیسیون عالی با همکاری های بین المللی میکانیزم ملی برای مساعدت با قربانیان قاچاق را نیز چاپ نمود و همچنان یک دیتابیز آنلاین را ایجاد نمود که در آن قربانیان قاچاق ثبت شده و کمک میشوند. این سازمان همچنان برای مقامات دولتی و سازمانهای غیر دولتی برنامه های آموزشی رهنمود رسمی، نظام ارجاعی برای همکاری و مرکز ذخیره معلومات را به راه انداخت. سازمان های غیر دولتی با کمک های بین المللی تقریباً ۲۷ پناه گاه در ۲۰ ولایات کشور برای زنان که قربانی خشونت و قاچاق شده اند ایجاد نموده است که در آن زنان حمایت شده و برایشان خدمات صحتی، اجتماعی و حقوقی مهیا میشود. در جریان گزارش دهی، یکی از این پناه گاه به علت نا امنی و نبود کمک ها مالی مسدود شد. این پناه گاه ها از اینکه به چه تعداد قربانی قاچاق را طی مدت گزارش دهی کمک کرده اند، گزارش ندادند. وزارت امور زنان تمام خانه های امن را برای مطابقت آنها با قوانین کشور تحت نظارت داشت. همچنان مراکز راهنمایی فامیل در ۱۹ ولایات کشور خدماتی حقوقی و اجتماعی را برای زنان و اطفال به شمول قربانیان قاچاق ارائه نمودند.

دولت کمبود خانه های امن را پذیرفته و همچنان تایید مینماید که به دلیل نبود منابع دولتی محافظت از قربانیان را دشوار شده است. شبکه حمایت اطفال (CPAN)، جمع از سازمان های غیر دولتی، جامعه مدنی و نهاد های دولتی با وجودیکه از طرف وزارت کار و امور اجتماعی نادیده گرفته شده اند، به فعالیت های خود در ۱۵۱ ولسوالی ها ادامه داده و توانسته اند به اطفال که قربانی جرم شده اند پناه داده و خدماتی را ارائه دهند. این در حالیکه شبکه حمایت اطفال (CPAN) در جریان گزارشات قبلی در ۱۸۵ ولسوالی ها فعالیت داشتند. شبکه حمایت اطفال (CPAN) یگانه نهادیست که به مسایل مانند حفاظت اطفال به شمول قاچاق فراتر از کابل رسیدگی میکند.

سازمان های غیر دولتی همچنان دو پناه گاه را برای بچه های که قربانی جرایم شده اند، اداره مینمود. این نهاد همچنان برای کمک با بچه های زیر سن ۱۸ که قربانی قاچاق شده اند کمک مینمود. برای مردان بزرگ سال که قربانی قاچاق شده اند در هیچ یک از پناه گاه های دولتی و سازمان های غیر دولتی جای داده نمیشد. بعضی اوقات دولت اطفال قربانی قاچاق را یتیم خانه ها جابجا مینمود. بازگشت افغانها از ایران و پاکستان ادامه دارد. اما قاچاقبران از بعضی این بازگشت کننده گان در ایران و پاکستان سوء استفاده نموده اند. سازمان های بین المللی دریافته اند که به مجرد بازگشت این افراد به کشور، قاچاقبران آنها را برای کار های اجباری مورد هدف قرار میدهند.

در موارد قاچاق اطفال، مقامات بعد از اینکه اطفال قربانی قاچاق را به والدین شان تسلیم نمودند تضمینی نگرفتند که این اطفال دوباره قربانی قاچاق نمیشوند. حکومت همچنان قربانیان قاچاق را برای کمک به تحقیقات تشویق ننموده زیرا امنیت و حمایت کافی برای این افراد از سوی دولت وجود ندارد. قانون در افغانستان به قربانیان قاچاق اجازه میدهد تا اعاده حیثیت نمایند اما تا حال گزارشی وجود ندارد که از سوی یکی قربانیان چنین کاری انجام داده شده باشد. قانون در افغانستان همچنان برای قربانیان خارجی اجازه داده تا حد اقل شش ماه در قلمرو افغانستان باشند. طبق گزارشات مقامات بعضی قربانیان خارجی را تشخیص داده اند اما گزارشی وجود ندارد که آیا قربانیان خارجی از این قانون مستفید شده اند یا خیر.

طبق قانون جزا مقامات کشور نباید قربانیان قاچاق را به خاطر کار های غیر قانونی شان متهم قرار دهند زیرا این افراد از سوی قاچاقبران مجبور شده اند تا جرایم مانند استفاده اسناد جعلی سفر و سایر جرایم اخلاقی را انجام دهند. اما با آنهم مقامات کشور قربانیان قاچاق را بازداشت و زندانی نموده و یا بخاطر روابط جنسی غیر مشروع (زنا) مجازات نموده اند. مقامات بعضی مردان قربانیان قاچاق را به اتهام جرایم به مراکز اصلاح و تربیت اطفال راجع مینمودند. بعضی اوقات مقامات کشور قربانیان قاچاق را بخاطر داشتن اسناد جعلی هویت مورد پیگیری قرار میدادند. دولت در خلع سلاح اطفالی که با نیروهای دولتی یا گروه های غیردولتی ربط داشتند اقدام نورزید، نه برای آنها خدمات حفاظتی فراهم نمود. اما حکومت اطفال را که به اجبار از سوی گروه های نظامی غیر دولتی استخدام شده و کمتر از ۱۲ سال سن دارند برای جرایم تروریستی بازداشت و زندانی نموده و مورد پیگیری قرار داده است.

بعضا مقامات قربانیان زن و مرد را در صورتیکه در پناه گاه ها جابجا نمیشدند، در زندان نگهداری میکردند. طبق گزارش های سازمان های غیر دولتی، مقامات کشور اطفال قربانی قاچاق را در مراکز اصلاح و تربیت اطفال نگهداری میکردند. نگهداری این اطفال بعضی اوقات تا هفت سال طول کشیده است.

طبق گزارش سازمان های غیر دولتی مقامات کشور در وزارت داخله، وزارت کار و امور اجتماعی و وزارت عدلیه برای عدالت و توجه به قربانیان بچه بازی بی تفاوتی نشان دادند. در بعضی حالات زمانیکه قربانیان بچه بازی از سوء استفاده به پولیس شکایت می کردند از سوی پولیس مورد تجاوز جنسی قرار گرفته و با آنها به شکل مجرمین برخورد میشد. بیشتر قربانیان به خصوص قربانیان بچه بازی از ترس عدم انفاذ قانون، واکنش قاچاقبران و ننگ قاچاق قضیه های خود را به مراجع انفاذ قوانین پیش نمیکند.

دولت تلاش هایش برای جلوگیری از قاچاق را بیشتر ساخت. کمیسیون عالی، یک اداره مستقل در وزارت داخله، قرار برنامه باید ربع وار اجلاس میداشت اما در مقایسه با سه جلسه سال ۲۰۱۷، فقط یکبار با حضور کم اعضا در سال ۲۰۱۸ جلسه دایر نمود. کمیته تخنیک کمیسیون ۱۱ بار اجلاس داشت این در حالیست که این کمیته در سال ۲۰۱۷ هشت بار اجلاس نموده بود. طبق گزارشات سازمان های غیر دولتی، کمیسیون عالی به تلاش های ضد قاچاق مخصوصا در جمع آوری اسناد توجه زیاد نکرده است. اعضای آن بین ترافیک و قاچاق تفکیک نکرده و کار اکثرا بر تعهدات شخصی افراد وابستگی داشت. کمیته فرعی با کمبود منابع روبرو بوده بناء نتوانسته بالای وزارت ها عضو تاثیر گذار باشد. این کمیته بیشتر به سازمان های غیر دولتی برای بودجه و کمک های تخنیک و وابسته بوده تا بتواند پالیسی های کمیسیون را تطبیق کند.

کمیسیون عالی دارای ۳۳ کمیسیون ولایتی بوده تا بتواند پالیسی ها ملی ضد قاچاق را تطبیق کند. با آنهم اکثر این کمیسیون ها اجلاس نداشتند و فعالیت نمیکردند. پلان عمل برای برنامه ضد قاچاق دولت در سال ۲۰۱۸ به پایان رسید. اما طبق گزارش ها کمیسیون عالی این پلان را از سال ۲۰۱۸ تا سال ۲۰۲۱ تمدید نمود. در جریان گزارش دهی قبلی، کمیسیون عالی اولین گزارش سالانه اش را روی قاچاق انسان با همکاری یک سازمان بین المللی چاپ نمود. اما دولت با یافته های این گزارش مخالفت نمود، اما تا آخر زمان گزارش شده، دولت گزارشی بدیلی در این رابطه ارائه نکرد. کمیسیون عالی با همکاری سازمان های بین المللی و سازمان های غیر دولتی برنامه های آگاهی عامه را برگزار نمود. دولت در

یک نشست که رهنمود و میکانیزم قربانیان قاچاق را تقویت مینمود، اشتراک نمود. و یک تفاهم نامه ی را با سه کشور دیگر به امضا رساند که بر اساس آن به مسایل قاچاق فراملی رسیدگی میشود.

دولت به منظور جلوگیری از استخدام اطفال در صفوف نیروهای امنیتی، ۵ واحد جدید حمایت از اطفال را گشود که مجموعاً شمار آنها به ۱۷ واحد رسید. براساس گزارش یک سازمان جهانی، این واحدها جلو استخدام ۳۰ طفل را از اکتوبر تا دسامبر ۲۰۱۸ گرفت. هکذا، بعضی برنامه های آگاهی دهی کمیسیون عالی به مسایل استخدام اطفال توسط نیرو های مسلح رسیدگی نمود. اما با وجود که واحد های حمایت اطفال مراکز استخدام نیروی های امنیتی را نادیده نگرفته بود استخدام اطفال وجود داشت. دولت بعد از اینکه اطفال را توسط واحد های حمایت از اطفال شناسایی میکرد گزینه های کافی برای تعیین سرنوشت اطفال نداشت. دولت نمی توانست برای این اطفال پناه گاه های مناسب فراهم کند و از سوی دیگر یکجا شدن اطفال با فامیل های شان نیز دشوار بود؛ بناء اطفال آسیب پذیر شده و به انواع کار های اجباری وادار شدند.

دولت در مشارکت با سازمان ملل یک راهکار و مسوده پلان ملی عمل را برای ادغام مجدد افغان های عودت کننده و افراد بیجا شده داخلی را نهایی نمود؛ اما توانایی دولت برای مساعدت برای افراد آسیب پذیر، به شمول بیشتر از یک ۸۲۰۰۰۰ عودت کننده جدید از ایران و پاکستان در سال ۲۰۱۸، محدود بوده و دولت به کمک های جامعه جهانی وابسته باقی ماند. دولت اقدامات را برای کاهش تقاضا برای سکس تجارتي و کار اجباری انجام نداد. دولت برای کارمندان دیپلوماتیک اش آموزش های مبارزه با قاچاق انسان فراهم ننمود.

طرح و اشکال انتقال غیرقانونی انسان

همانگونه که در پنجسال گذشته گزارش شده است، قاچاقبران از قربانیان افغان و خارجی داخل و بیرون افغانستان سوی استفاده کرده اند. قاچاق داخلی، نسبت به قاچاق فرامرزی بیشتر رایج است. سازمان های غیر دولتی از کاهش قاچاق در افغانستان گزارش داده اند. مردان، زنان و اطفال در بردگی قرض بهره کشی می شوند، طوری که قاچاقبران به مردمان آسیب پذیر قرض میدهند سپس از قرض سوء استفاده کرده و مردم را به کار دراز مدت مجبور میکنند. بعضی اوقات قرض ابتدایی یک کارگر تحت شرایط کاردهی مورد سوءاستفاده قرار می گیرد، بلاخره منجر به دام انداختن دیگر اعضای خانواده گردیده و بعضاً برای چندین نسل ادامه پیدا می کند.

بعضی خانواده ها به کلی به دام بردگی کار افتیده اند. این خانواده ها در سرتاسر افغانستان مشغول قالین بافی میباشند اما در شرق افغانستان بیشتر به صنعت خشت سازی مصروف اند. بسیاری از قربانیان قاچاق افغانستان، کودکانی سرحد شان به قالینبافی، خشتمالی، بردگی خانگی، استنثار جنسی، گدایی گری، زرع کوکنار، قاچاق فراسرحدی مواد مخدر، و یا هم کلینری موترهای لاری می کشند. طبق ارزیابی های سازمان های غیر دولتی، بیجا شدگان داخلی به تعداد گروه های جنایتکار افزوده و از سوی دیگر سوء استفاده اطفال را در گدایی گری بیشتر نموده است. اقلیت هزاره های شعبیه بیشترین قربانیان کارهای شاقه و اجباری بوده اند.

بعضی خانواده های افغان، اطفال شان را به کار مجبور میکنند. آنها دانسته اطفال شان برای قاچاق جنسی به شمول بچه بازی میدهند. بعضی فامیل های کشت کننده کوکنار اطفال شان را برای رهایی از قرض

قاچاق میفروشند. و بعضی والدین معتاد به مواد مخدر اطفال شان را به قاچاق جنسی، کار جبری و یا گدای گری مجبور میکنند. ادعا های همچنان وجود دارد که اطفال از سوی بعضی یتیم خانه های که توسط سازمان های غیر دولتی پیش برده میشوند به قاچاق مجبور میشوند. پولیس و مقامات معارف پذیرفته اند که بعضی معلمین پسران دانش آموز را به اجرای کار های تجارت جنسی مجبور کرده اند تا بتوانند در امتحانات کامیاب شوند. در جریان گزارش دهی، مقامات مذهبی و دو پولیس زنان را که بخاطر خواستن کمک آمده بودند مجبور به قاچاق جنسی نموده اند. همچنان اعضاء تیم فوتبال بانوان کشور گزارش داده اند که آنها برای راه یافتن در تیم ملی از سوی مقامات فدراسیون فوتبال افغانستان با تقاضا های جنسی روبرو گردیده اند.

دولت و گروه های غیردولتی مسلح در افغانستان، اکثرأ طالبان و دیگر گروه های چون ایالت خراسان گروه دولت اسلامی، اطفال کمتر از ۱۲ سال را برای کارهای جنگی و غیرجنگی آزادانه استخدام و مورد بهره کشی قرار می دهند. گروه های شورشی اطفال را به اجبار استخدام نموده و از آنها به حیث حمله کنندگان انتحاری کار می میگیرند. شماری از خانواده ها در مقابل فرستادن اطفال شان به مدارسی که طالبان در آن اطفال را با مسایل مذهبی و نظامی شستشویی مغز می کردند، پول یا حمایت دریافت می نمودند. اطفال فقیر و از ساحات روستایی به ویژه مناطق تحت کنترل طالبان، به صورت خاص در معرض خطر این گونه استخدامگیری قرار دارند. پولیس محلی و پولیس ملی افغانستان هم از اطفال به مقاصد جنگی و غیرجنگی به شمول نوکر، افراد حمایتی و محافظین شخصی کار می گیرد. اردوی ملی افغانستان هم، البته به اندازه اندک، اطفال را استخدام می نماید. در میان عساکر اردوی ملی اطفال ۱۳ ساله نیز وجود داشته که کشته، زخمی یا توسط طالبان دستگیر شده اند. طبق گزارش ها جنگجویان (ملیشیه) که از طرف دولت مستقیماً حمایت میشدند اطفال را مخصوصاً در نقش افراد حمایتی استخدام و استفاده نموده اند.

قاچاقبران به شمول مقامات دولتی و نظامی در هر ولایت افغانستان از اطفال مخصوصاً برای بچه بازی سوء استفاده نموده اند. یک سازمان غیر دولتی با چند تن نجات یافته گان بچه بازی مصاحبه نمود. گزارش های آن نشان میدهد که بچه بازی بیشتر از سوی قدرتمندان مانند قمندانان نظامی و سران اجتماعی صورت میگیرد. طبق گزارش سازمان های غیر دولتی، تقریباً تمام گروه ها به شمول اردوی ملی افغانستان، پولیس ملی افغانستان، پولیس محلی افغانستان، جنگجویان (ملیشیه) افغانستان و طالبان در قضیه های بچه بازی دخیل اند. پولیس محلی افغانستان و جنگجویان (ملیشیه) افغانستان اطفال را مخصوصاً برای بچه بازی استخدام مینمودند. مقامات اردوی ملی نیز با وعده های غذا و پول بچه ها را فریب داده اند. بعضی قاچاقبران به شمول مقامات نظامی بچه ها را به زور بر میداشتند یا با وعده های دروغین وظیفه آنها را به بچه بازی اغوا میکردند. اکثر بچه های که قربانی بچه بازی شده اند و یک دختر که مورد سوء استفاده قرار گرفته است، تقریباً ۱۲ سال سن داشتند. افرادی که در بچه بازی دست دارند، با ارائه رشوه یا با استفاده از واسطه با مقام های انفاذ قانون، سارنوالان یا قضات از پیگرد قانونی رهایی می یابند.

افغان های عودت کننده از ایران و پاکستان و افراد بیجا شده داخلی معروض به کارهای شاقه و قاچاق جنسی شده اند. در جریان گزارش دهی، بیشتر از ۸۰۵۸۵۰ تن عودت کننده بدون اسناد وارد افغانستان شدند. یک سازمان بین المللی تخمین زده است که فقط به چهار فیصد ۷۷۳۰۰۰ تن افغان های غیر اسناددار و یا اخراج شده ایران، کمک صورت گرفته است. قاچاقبران مخصوصاً عودت کننده گان کمک ناشده را در ولایات هرات، ننگرهار، بدخشان و نیمروز مورد هدف قرار داده است و آنها را به کار های مانند زراعت، خشت سازی، و قالین بافی مجبور نموده اند.

افغان های مقیم پاکستان به شمول ۱/۴ میلیون افغان های که دارای اسناد کارت راجستریشن و ۸۷۸۰۰۰ افغان های که دارای کارت هستند و تعداد نا معلوم افغان های که بدون اسناد هستند به سطوح مختلف با کمبود علم، خدمات اجماعی، ضروریات اولیه روبرو اند. تمام این افراد به شکلی از اشکال در معرض قاچاق قرار دارند. خشک سالی و جنگ داخلی بیشتر از ۶۰۰۰۰۰ بیجا شده گان داخلی را به بار آورده است. سازمان های بین المللی از افزایش بیجا شده گان خبر داده اند. این عده مردم اطفال شان را برای رهایی از قرض به دوکانداران محلی برای بردگی میفروشد. یک سازمان ۱۶۱ قضیه فروش اطفال برای بردگی و ازدواج در بین ماه های جولای الی سپتامبر ۲۰۱۸ گزارش داده است. طبق گزارش بعضی سازمان ها غیر دولتی، بعضی دوکانداران محلی مفسد قیمت ها را بلند نموده اند و از قرض شان سوء استفاده نموده اند. بعضی قاچاقبران نیز این قرضداران را مورد هدف قرار داده و آنها را به قاچاق جنسی و کار ها اجباری فروخته اند.

مردان، زنان، و اطفال در افغانستان اکثراً به دلالت پول میپردازند تا آنها را در یافتن کار کمک کنند، به خصوص در ایران، پاکستان، هند، اروپا، و یا امریکای شمالی؛ بعضی از این دلالتان، افغانها را به کار اجباری و یا تنفروشی وادار می‌سازند. زنان و دختران افغان معروض به قاچاق جنسی و بردگی خانگی از طریق ازدواج جبری به ویژه در افغانستان، پاکستان، ایران، و هند اند. پسران و مردان افغان معروض به کار اجباری و در بدل قرضه‌ها، برای کار در بخش‌های زراعت و ساختمانی، به خصوص در ایران، پاکستان، یونان، ترکیه، و کشور های خلیج به اسارت کشانیده میشوند. قاچاقیرانی ایرانی به شمول گروه های جنایتکار ایران از اطفال افغانستان سوء استفاده میکنند. آنها اطفال افغانی را به گدای گری، دست فروشی، جرایم به شمول قاچاق مواد مخدر و قاچاق تیل و تنباکو مجبور میکنند. گزارش های وجود دارد که دولت ایران و سپاه پاسداران انقلاب اسلامی آن، مردان مهاجر و پناهندگان راجستر شده افغان، به شمول اطفال تا ۱۲ ساله، را با تهدید این که آنها را توقیف و دوباره به افغانستان خواهند فرستاد، وادار می ساختند تا در چارچوب ملیشه‌های تحت فرماندهی و سازماندهی سپاه پاسداران در سوریه بجنگند. شبکه های قاچاقبری افغان های مقیم در ایران را به اورپا قاچاق میکنند سپس آنها را مجبور میکنند تا در رستوران ها کار کنند و قرض های ناشی از قاچاق را بپردازند. بعضی پسران افغان پس از پرداخت پول گزافی که در بدل رسیدن به یونان از راه قاچاق میپردازند، در آنجا هدف قاچاق جنسی قرار میگیرند. بعضی قاچاقبران افغان پسران افغان را در جرمنی، هنگری، مقدونیه و یوگسلاویا مجبور به بچه بازی میکنند. قاچاقبران زنان و دختران کشور های چین، پاکستان، ایران، فیلیپینز، سری لانکا و تاجکستان را به تن فروشی در افغانستان مجبور نموده اند. بعضی آژانس های کاریابی به بهانه فرصت های کاری با معاش زیاد در افغانستان، کارگران خارجی از سریلانکا، نیپال، هند، ایران، پاکستان، تاجکستان را اغوا کرده و با رسیدن شان در افغانستان آنها را به کار های اجباری وادار میکنند.